

Mission impossible? Respiratorvård på Nkinga, Tanzania

I det här nyhetsbrevet får du möta Hilda Green, ST-läkare inom anestesi och intensivvård, som reflekterar över det hon lärt sig och upplevt under uppdraget på Nkingasjukhuset.

Tacksam över den nyvunna friheten!

Som nyligen hemkommen från mitt första uppdrag som trainee för Skandinaviska Läkarbanken har jag en känsla av tacksamhet som överskuggar allt.

Tacksam för att vi gjorde skillnad. Vårt "mission impossible"-projekt; att införa respiratorvård på ett missions-sjukhus i Tanzania, gick faktiskt att genomföra, trots att det uppstod ett berg av hinder på vägen. Vi grävde djupt i förråden (städade), översatte knapploggin på respiratorn till engelska, beställde blandare från Tyskland, lärde oss befintliga arbetsrutiner på IVA- och operation, utbildade personal i respirationsfysiologi och patientsäkerhet, skrev rengörings-PM och mycket mer. Det var mycket huvudbry, men nu finns det två fungerande maskiner för andningsstöd på mask på plats som personalen kan använda! Den nya behandlingsmetoden räddade livet på en nyförlöst tvåbarnsmamma, som fått andningssvikt på grund av överdriven vätskebehandling på ett annat sjukhus. Eftersom befolkningen i Tanzania är mycket yngre än i Sverige var de flesta av våra patienter också unga och friska och vi ville därför göra allt för dem. Jag minns särskilt två tillfällen när vi räddade livet på spädbarn i operations-salen. För just de föräldrarna var vår insats ovärderlig.

Tacksam för livet hemma. Tänk vilken förmån att ha fått växa upp i Sverige där vi har ett skattefinansierat vård-

system som ger alla invånare möjlighet till nödvändig sjukvård. I Tanzania tvingas många patienter att avstå detta på grund av brist på pengar.

Det första som hände när jag kom hem var att min gamla tandställningstråd från tonåren lossnade och jag behövde uppsöka akuttandvården. Jag fick direkt en tid när jag ringde min vanliga folktandvård. Hade det hänt i Tz hade det fått lösas på annat sätt... Det är också många andra saker som jag tidigare tagit för givet, som jag nu förundras över; vårt vägnät, el, vatten, internetuppkoppling, utbudet av varor på ICA och möjligheten att kunna betala där med kort. Tänk vad mycket vi har!

Tacksam för att ha fått utvecklas. Att ha kunnat göra denna resa som en del i min ST (specialiseringstjänstgöring) och fått möjlighet att delta i extra barnsövningar när det fanns tid. Att ha fått lära mig att använda arbetsmaterialet i operationssalen mer sparsamt, i Sverige slänger vi så mycket av bara farten. Det är varken ekonomiskt eller miljömässigt hållbart. Vi behöver också lära oss att göra leksaksbilar av coca-colaburkar...

Peter Geiger
och Hilda Green

Under resan bröts alla vanliga rutiner och nya skapades. När produkterna i badrumsskåpet tog slut, slutade jag med dem. När Nescafépulvret tog slut slutade jag dricka kaffe. Min egen beredskap för kris och krig ökade när jag sövde med nya (egentligen väldigt gamla!) läkemedel som inte finns hemma, utan att ha möjlighet till de vanliga metoderna för övervakning. När strömmen försvann under en operation fick kirurgen operera vidare under ljuset från en mobiltelefon och jag fick sköta anestesin på den sövda patienten utan syrgas. Lyckligtvis, var det en patient som klarade sig bra med endast vanlig rums-luft och handventilation.

Tacksam för att jag fick göra inte bara den yttre resan, utan också den inre, där min reskamrat Peter var en viktig del. Vi hann både skratta och gråta tillsammans och diskutera allt från tekniska detaljer och fysikformler till medicinsk etik och existentiella frågor. Han fick mig att inse att en fasta från att följa nyhetsflödet i mobilen kan

leda till en ökad kreativitet. Jag hoppas att de nya perspektiven hjälper mig till mer mogna beslut i jobbet och en ökad miljömedvetenhet hemma. Nu behöver jag nämligen varken hudkrämer eller kaffe längre och jag känner mig bara FRI! Befriad och glad! Tack Peter! Tack SLB, jag är så glad att jag fick denna möjlighet!

Hilda Green,

ST-läkare o trainee i Anestesi och Intensivvård som tillsammans med Peter Geiger varit i Nkinga, Tanzania 240603-240711

I artikeln ovan berättar Hilda att de fick beställa blandare från Tyskland till respiratorerna. Med mycket logistik och många kurirer är delarna nu levererade till Nkinga och väntar på att installeras. Häng med på blandarens resa från Borås till Nkinga!

1. Peter Geiger, som var tillsammans med Hilda på Nkinga, och beställare av blandarna levererar den blå påsen till Johanna Larsson på bussstationen i Borås där hon passerade på väg till Jönköping.

2. I ottan följande morgon lämnar Johanna över den blå påsen till Birgitta Korthenius på Eriks-hjälpens kontor i Huskvarna.

3. Samma dag ger Birgitta den blå påsen till sin arbetskamrat Andreas Wigren och påsen färdas vidare med tåg till Eksjö.

4. Andreas cyklar hem till ST-läkare Oskar Gerdås och räcker över den blå påsen samma dag. Oskar är på väg till Nkinga för ett traineeuppdag liknande det Hilda hade. Färden skulle gå om två dagar.

5. Oskar har kommit fram till Nkinga och överlämnar innehållet i den blå påsen till Matron Leah Kagine. Hon och sjukhuschefen är mycket glada och tacksamma över gåvan.

6. Vad var det då i den blå påsen? Här ser ni innehållet. Tänk att all denna kurirverksamhet behövdes för att få fram dessa delar till Nkinga! En gåva till sjukhuset, sponsrad av Nkingas vänner.

Save the date:

Inspirations- och utbildningsdagar i Holsbybrunn 10-11 maj 2025.

